رسول الله صلی الله علیه وسلم شخصی را دید که شتر قربانی را می کِشید و با خود می برد. فرمود: «ارْکَبْهَا»: «بر او سوار شو». آن شخص گفت: این شتر قربانی است. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «ارْکَبْهَا»: «سوار شو».

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم شخصی را دید که شتر قربانی را می کشید و با خود می برد. فرمود: «ارْکَبْهَا»: «بر او سوار شو». آن شخص گفت: این شتر قربانی است. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «ارْکَبْهَا»: «سوار شو». ابوهریره می گوید: او را دیدم که بر شتر سوار شده و همراه رسول الله صلی الله علیه وسلم حرکت می کند. و در روایتی آمده است: رسول الله صلی الله علیه وسلم بار دوم یا بار سوم به او فرمود: «ارکبها وَيْلَكَ أو وَيْحَكَ»: «وای بر تو، بر آن سوار شو».
[صحیح است] [متفق علیه]

وقتی رسول الله صلی الله علیه وسلم مردی را دید که شتر قربانی را می کشید حال آنکه نیازمند سوار شدن بر آن بود، به وی فرمود: بر آن سوار شو؛ اما از آنجا که هَدی و قربانی نزد آنها از جایگاه خاصی برخوردار بود، بر آن سوار نمی شدند؛ و به همین دلیل بود که آن صحابی به رسول الله صلی الله علیه وسلم می گوید: آن شتر قربانی و هدیه ای راهیِ بیت الله است؛ پس رسول الله صلی الله علیه وسلم می فرماید: بر آن سوار شو هرچند شتر قربانی و هدیه ای راهیِ بیت الله باشد. و دو و سه بار این مساله را تکرار کرد و شدتی را با سخنش همراه کرد و گفت: سوار شو؛ و به این ترتیب جواز سوار شدن بر آن را بیان داشت هرچند قربانی و هدیه باشد؛ و سرانجام آن مرد بر شتر سوار شد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3152